

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. S.**

skazanego za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2019 r.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. i wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 50 zł. Ponadto, Sąd Okręgowy w O. uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 212 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., za co wymierzył mu karę grzywny w

wysokości 40 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 50 zł. Po połączeniu ww. kar grzywny, Sąd Okręgowy w O. orzekł wobec oskarżonego M. S. karę łączną grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości każdej stawki na kwotę 50 zł.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

W dniu 30 września 2019 r. (data nadania pisma w administracji Zakładu Karnego w B.) M. S. złożył wniosek o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt II K (...), oraz o wyznaczenie adwokata z urzędu - celem sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania w sprawie. Wnioskodawca wskazał, że przedmiotowy wniosek kieruje w imieniu swoim oraz swojego syna K.. W obszernym uzasadnieniu wniosku skazany zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięć Sądów obu instancji, wydanych na podstawie niewiarygodnych (w jego ocenie) dowodów - tj. pomówień M. J. oraz rzekomo ukrytych przed oskarżonym i jego obrońcą dokumentów - wydruków z przekroczeń granicy Polski (k. 3001-3040). Podstawy wznowienia wnioskodawca upatrywał również w nieprzeprowadzeniu przez Sądy obu instancji dowodów z przesłuchania świadków: G. D., A. F. i T. J.. W piśmie z dnia 29 października 2019 r., stanowiącym uzupełnienie pierwotnie złożonego wniosku, M. S. zasygnalizował wystąpienie w niniejszej sprawie podstawy do wznowienia postępowania z urzędu. Jakkolwiek powołał treść art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k., to jednak w żaden sposób nie uzasadnił wskazanej podstawy wznowienia, powielając jedynie argumentację przedstawioną w uprzednio złożonym wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania to jeden z nadzwyczajnych środków zaskarżenia przewidzianych w Kodeksie postępowania karnego. Dotyczy on prawomocnych orzeczeń i może doprowadzić do ich uchylenia i ponownego

rozpoznania sprawy, ale na podstawie ściśle określonych w ustawie podstaw o wyjątkowym charakterze (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k.). To na wnioskującym o wznowienie postępowania spoczywa ciężar wykazania (choćby ogólnie) ewentualnej podstawy wznowienia.

Na wstępie podkreślić należy, że jakkolwiek M. S. w treści wniosku o wznowienie postępowania wskazał, że występuje z ww. wnioskiem „w imieniu własnym i swojego syna K.”, to za wnioskodawcę uznać należy wyłącznie skazanego M. S.. Zgodnie z dyspozycją art. 542 § 1 k.p.k. wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek strony lub z urzędu. Jedynie w sytuacji przewidzianej w § 2 cytowanego przepisu, a więc wyłącznie w razie śmierci skazanego, wniosek o wznowienie na korzyść złożyć może osoba mu najbliższa.

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że oczywista bezzasadność to taka, która w istocie nie daje żadnych rzeczywistych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNK 2016/9/59). Oczywista bezzasadność to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15). Bezzasadność ta może wynikać m.in. z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15, LEX nr 1812335).

W aspekcie przytoczonych wyżej rozważań nie budzi wątpliwości fakt, że takim oczywiście bezzasadnym, uzasadniającym zastosowanie instytucji z art. 545

§ 3 k.p.k., jest wniosek złożony przez skazanego M. S.. Nie powołał on bowiem żadnych okoliczności pozostających w kręgu przewidzianych przepisami kodeksu postępowania karnego przesłanek uzasadniających wznowienie postępowania. W obszernym uzasadnieniu zakwestionował po raz kolejny trafność rozstrzygnięć Sądów obu instancji. Wnioskodawca zanegował wartość dowodową depozycji procesowych M. J., klasyfikując je jako bezpodstawne pomówienie. Podał w wątpliwość także wartość dowodową dokumentacji obrazującej przekroczenia przez niego granicy Polski, jak również zakwestionował prawidłowość procedowania Sądu Okręgowego i Apelacyjnego, które zaniechały przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków: T. J., G. D. i A. F..

Uznać należy, że lektura uzasadnienia wniosku M. S. nie daje nawet podstaw do wywołania rozważań dotyczących zaistnienia którejkolwiek z podstaw prawnych do zastosowania tej szczególnej instytucji wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Skazany nie przywołał w szczególności żadnych nowych faktów lub dowodów, które mogłyby wskazywać na wadliwość skazujących go wyroków Sądów obu instancji. Kontestowane przez wnioskującego zeznania M. J. były już poddane ocenie zarówno Sądu I, jak i Sądu II instancji; podobnie zresztą jak dokumentacja przedstawiająca daty przekroczenia przez niego granicy Polski (k.3001-3040). Za „nowe dowody” skutkujące koniecznością rozważenia potrzeby wznowienia postępowania nie można uznać również sygnalizowanych przez wnioskodawcę dowodów z przesłuchania świadków: T. J., G. D. i A. F.. Potrzebę przesłuchania ww. świadków sygnalizował już M. S. w piśmie procesowym z dnia 8 marca 2017 r. złożonym w toku postępowania przed Sądem I instancji (k. 4506). Wniosek ten ponowił na rozprawie w dniu 24 marca 2017r. (k. 4568v.) oraz w piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2017 r. (k.4606). Przeprowadzenie ww. dowodów było jednak niemożliwe z uwagi na przedstawione przez prokuratora informacje o śmierci A. F. (potwierdzone w zeznaniach świadka G. B.) oraz z uwagi na brak możliwości ustalenia miejsca pobytu T. J. i G. D., poszukiwanych listami gończymi oraz ENA. Reasumując, ww. dowody osobowe nie można uznać za „nowe” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Wiedzę o nich posiadał zarówno oskarżony M. S., jak i Sądy obu instancji.

Abstrahując od sygnalizowanej przez wnioskodawcę wskazanej wyżej podstawy wznowienia, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również, aby na gruncie przedmiotowej sprawy zaistniała którakolwiek z przesłanek, uzasadniających wznowienie postępowania z urzędu.

W tym stanie rzeczy wniosek M. S. o wznowienie postępowania należało ocenić jako oczywiście bezzasadny. Jednocześnie należy podkreślić, że regulacja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazany nie podał w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.